

Sygn. akt V CSK 435/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko J. W. i B. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 marca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód zaskarżył rozstrzygnięcie Sądu II instancji skargą kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się wyłącznie na oczywistą zasadność skargi. O ile rzeczywiście niektóre zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej są dość istotne, zwłaszcza w kontekście udowodnienia istnienia wierzytelności, o tyle na pewno nie świadczą o tym, że rozstrzygnięcie sądu II instancji jest oczywiście nieprawidłowe. Trzeba bowiem podkreślić, że może budzić wątpliwości, czy dla istnienia wierzytelności wystarczającym dowodem jest wpis hipoteki. O ile bowiem, na gruncie wcześniej obowiązujących przepisów, o istnieniu wierzytelności świadczył wpis hipoteki zwykłej, o tyle nie było tak w odniesieniu do hipoteki kaucyjnej. Choć po nowelizacji ustawy zlikwidowano rozróżnienie na hipoteki zwykłe i hipoteki kaucyjne i co do zasady istniejące wcześniej hipoteki kaucyjne uznano za hipoteki w rozumieniu nowych przepisów (zasada bezpośredniego działania ustawy nowej), to jednak w doktrynie wskazano, że dawne hipoteki kaucyjne zachowały pewną specyfikę, zwłaszcza w odniesieniu do możliwości uznania na ich podstawie istnienia zabezpieczonej w ten sposób wierzytelności. Co więcej, w szczególności nie można przyjąć, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w odniesieniu do kwestii wysokości dochodzonej wierzytelności – w tym zakresie niewątpliwie powód nie udźwignął ciężaru dowodu, o czym świadczy choćby rozbieżność w tej kwestii między wysokością żądania pozwu a wcześniejszym bankowym tytułem wykonawczym. Już choćby z tego względu zaskarżonego orzeczenia nie można uznać za oczywiście nieprawidłowe.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.